

Nr 667

Av herrar **Larsson** i Norderön och **Jönsson** i Ingemarsgården, *angående det statliga lokaliseringsstödet i Norrlands inland.*

(Lika lydande med motion nr 557 i Första kammaren).

Vid 1964 års riksdag antogs nya från den första juli 1965 gällande riktlinjer för lokaliseringspolitiken. Det torde följaktligen vara för tidigt att utifrån erfarenheterna av föga mer än ett halvårs verksamhet dra några bestämda slutsatser beträffande effekten av åtgärderna. Lokaliseringspolitiken fick också karaktären av försöksverksamhet under i första hand fem år.

Vissa tendenser torde emellertid redan kunna iakttagas. Detta gäller framför allt skillnader i lokal aktivitet, som blivit en följd av det statliga lokaliseringsstödet. Enligt en sammanställning, som utarbetats inom inrikesdepartementet, beviljades under tiden 1/7—31/12 1965 stöd till 111 företag inom stödområdet. Av dessa företag var tolv nylokaliserade, medan återstoden utgjordes av äldre företag, som önskade utnyttja stödet för expansion. Av inrikesdepartementets sammanställning framgår också att de regionala avvikelserna i aktivitet är betydande. Medan totalt 111 företag under första halvåret beviljades stöd, förekom endast fyra av dessa företag inom Jämtlands län. Av det totalt beviljade lokaliseringsstödet om 113 milj. kr. torde endast ca 1 % ha tillfallit företag inom nämnda län.

Jämtlands län är landets industrifattigaste med en under senare år betydande befolkningsutflyttning. Ur denna synpunkt är det givetvis oroande att de statliga stödåtgärderna till nylokalisering och utveckling inom näringslivet i så relativt ringa grad utnyttjats inom länet.

Det torde vara en rad samverkande orsaker som bidragit till den ojämna effekten av lokaliseringspolitiken. Norrlandskusten uppvisar traditionellt en högre industrialiseringsgrad än inlandet. Eftersom lokaliseringsstödet i så hög grad använts av redan etablerade företag, ligger redan i detta förhållande en faktor ägnad att bestämma lokaliseringsstödet användning. Den relativt sett högre ekonomiska aktiviteten i kustbygdens industricentra torde dessutom i sig själv attrahera visst nyföretagande, vilket också torde avspegla sig i utnyttjandet av lokaliseringsstödet.

Eftersom lokaliseringspolitikens målsättning är att befrämja sysselsättning och den ekonomiska aktiviteten i områden med undersysselsättning

och med låg industrialiseringsgrad, kan den hittills skönjbara effekten av politiken sålunda sägas endast i bristfällig utsträckning infria den ursprungligen av riksdagen antagna målsättningen.

Även om det med fog kan hävdas att det hittills föreliggande erfarenhetsmaterialet är av mindre omfattning, finns det dock all anledning att redan nu uppmärksamma tendenserna och överväga på vilket sätt de nu gällande riktlinjerna skulle kunna kompletteras för att öka effekten av lokaliseringspolitiken i Norrlands inland. Den närmast liggande lösningen torde vara en differentiering av villkoren för det lämnade lokaliseringsstödet. Man skulle sålunda kunna tänka sig en högre sammanlagd andel lokaliseringsstöd till projekt i inlandet än till motsvarande i kustbygden. Man skulle också kunna tänka sig en differentiering av övriga villkor, t. ex. i vad avser temporär ränte- och amorteringsfrihet på de lämnade lokaliseringskrediterna m. m. Det synes oss över huvud taget erforderligt att denna fråga snarast blir föremål för en allsidig prövning. Den bör kunna realiseras inom ramen för den nu tillämpade lokaliseringspolitiken och borde sålunda förslagsvis anförtros arbetsmarknadsstyrelsen.

Med hänvisning till det ovan anförda hemställes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte begära en skyndsam prövning av lokaliseringspolitikens hittillsvarande effekt och de åtgärder, som kan komma till stånd för att ytterligare höja effekten av de statliga stödåtgärderna i Norrlands inland i enlighet med vad i motionen anförts.

Stockholm den 26 januari 1966

Erik Larsson

i Norderön

Elias Jönsson

i Ingemarsgården